

Всеукраїнський конкурс для старшокласників «Діти України – єдині»

Ажніна Лілія Олександрівна

с.Абазівка Зачепилівського району Харківської області

Миколаївська ЗОШ І-ІІІ ступенів Зачепилівської районної ради, 10 клас

Тел..0991868630

Я - дівчина з Донбасу. У Донецьку я народилася, там минули мої дитячі роки, залишилися друзі і домівка... Іще недавно у мене було нормальне, мирне, яскраве життя, але тепер його нема - воно втратило барвисті фарби. І кожного дня кольори стають все темнішими і похмурішими. Так сталося, що мені із мамою довелося поїхати з рідного міста до бабусі і дідуса у село на Харківщині. Довелося, бо наш "брат" розпочав неоголошену війну в нашому регіоні. Тепер там неможливо жити. Кожного дня життя людей у великій небезпеці. Лунають постріли, гуде військова техніка, ходять озброєні люди у формі. Якщо минув день і ти залишився живий, то це вже і є велике щастя.

Зараз моє місто Донецьк палає у вогні ненависті, люті і болю. Гарні будинки, якими пишалося місто шахтарів і науковців, зруйновані. Але будинки можна відновити, а людське життя - ні. Моя душа болить за мій народ. Кожного дня гинуть невинні люди, які просто насолоджувалися життям і навіть не могли такого передбачити. ...Щодня я намагаюся підтримувати зв'язок з рідним містом: якщо не працює телефон та Інтернет, то хоча б переглядаю телевізійні новини.

А ще шкодую про те, що не розуміла, як це чудово - жити в мирі і злагоді, не чути плачу, пострілів. Я часто замислююся: невже так складно навчитися жити у мирі? Всі ми люди, які мають надію, долю, віру, батьків, власне життя...Всі ми однакові, всі ми брати. За що ми вбиваємо один одного? За що руйнуємо долі? Іноді мені здається, що ми не люди, навіть не тварини. Ми лише створіння, чії душі понівечені ненавистю один до одного, грошима, зрадою, гордістю, байдужістю ... Невже вам не гидко на все це дивитися? Невже вам не бридко від однієї лише думки, що ми істоти, які ладні обірвати ниточку життя іншої людини? А заради чого? Заради чого ллється кров, плачуть діти, кричать жінки біля свіжих могил чоловіків та синів? Заради чого ми робимо боляче один одному? Заради грошей? Заради нав'язаної думки людини, яка вища від нас за соціальним статусом? Заради брехні чи вигоди? Ні, люди, зупиніться! Подумайте, що побачать наші діти? Сльози матерів, руїни, загиблих батьків, смерть? Нащо нам це, люди??? Невже ви не бачите, як це гидко? Невже вам не остогидло дивитися на те, як брат вбиває брата? Як злітають ледь живі, вимучені душі до неба? Як ми, брати і сестри, ворогуємо?

Я хочу бачити рідний Донецьк, всю Україну щасливими і мирними, де пануватимуть злагода, людяність, взаємоповага, толерантність, а щоб так було, кожному слід усвідомити головне: ніхто, окрім нас самих, українців, нам не допоможе. Починати потрібно, насамперед, із себе і зі свого внеску в розвиток Батьківщини. А для цього намагатися старанно працювати і вчитися, робити добро, поважати людей, мислити позитивно – і якщо так житиме кожен, суспільство зміниться. А разом ми побудуємо щасливе життя на рідній землі.

